

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności załącznika do decyzji Rady 2014/776/WPZiB, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB, załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) nr 1202/2014 oraz załącznika IX do rozporządzenia Rady (EU) nr 267/2012 w zakresie, w jakim te załączniki dotyczą skarżącego;
- zasądzenie na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za skutki naruszenia jego reputacji działaniami Rady; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżący zmierza do uzyskania stwierdzenia nieważności załącznika do decyzji Rady 2014/776/WPZiB⁽¹⁾, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB⁽²⁾, załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) nr 1202/2014⁽³⁾ oraz załącznika IX do rozporządzenia Rady (EU) nr 267/2012 w zakresie, w jakim te załączniki dotyczą skarżącego⁽⁴⁾.

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Radę prawa skarżącego do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie wskutek podjęcia decyzji o zastosowaniu wobec skarżącego środków ograniczających.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę prawa własności skarżącego oraz zasady proporcjonalności.

Zarzut czwarty dotyczący nadużycia przez Radę władzy wskutek objęcia skarżącego środkami ograniczającymi.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 325, s. 19).

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 325, s. 3).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2015 r. – Amitié/EACEA

(Sprawa T-59/15)

(2015/C 138/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Amitié Srl (Bologna, Włochy) (przedstawiciel: D. Bogaert, adwokat)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi wniesionej przeciwko EACEA za dopuszczalną;

- stwierdzenie, że decyzja EACEA z dnia 26 listopada 2014 r. została przyjęta bez podstawy prawnej i w rezultacie, bezzwłoczne stwierdzenie nieważności wszystkich środków przyjętych przez EACEA w stosunku do skarżącej;
- stwierdzenie, że skierowana przez EACEA do skarżącej nota debetowa nr 3241415195 obejmująca kwotę 941 310,38 EUR z dnia 12 grudnia 2014 r. nie jest należna;
- obciążenie EACEA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze, wniesionej na podstawie art. 256 i 272 TFUE, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że decyzja EACEA z dnia 26 listopada 2014 r., na mocy której przyjęte zostały środki w stosunku do AMITIE w wyniku dochodzenia prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) jest bezzasadna.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym środki przyjęte w stosunku do skarżącej są nieuzasadnione.

- nie zostały spełnione warunki przyjęcia środków: naruszenie postanowień rozporządzenia nr 2988/1995⁽¹⁾ oraz zasady proporcjonalności.
- naruszenie postanowień umownych oraz błędne zastosowanie rozporządzeń nr 966/2012⁽²⁾ i nr 1268/2012⁽³⁾. Żaden ze środków (zawartych w decyzji EACEA z dnia 26 listopada 2014 r.), przyjętych w stosunku do skarżącej, nie ma podstawy prawnej. Ponadto, odzyskanie kwot wypłaconych skarżącej stanowiłoby nadużycie prawa i bezpodstawne wzbogacenie EACEA.

2. Zarzut drugi dotyczący nieważności dochodzenia OLAF-u i jego ustaleń (naruszenie postanowień umownych i znajdujących zastosowanie rozporządzeń).

- dochodzenie OLAF-u narusza przepisy rozporządzenia nr 883/2013⁽⁴⁾ i/lub ogólne zasady znajdujące zastosowanie w tej dziedzinie.
- w zakresie w jakim decyzja EACEA jest oparta na ustaleniach OLAF-u przyjętych w wyniku prowadzonego przez ten organ dochodzenia, ich niezgodność z prawem wpływa bez wątpienia na decyzję EACEA.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002.

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999.